

OMM BULLETTIN

One More Mile

Sayı 109 Yıl 17

Mart 2016

Motosiklet sürmek bir Düşünme biçimidir @ www.ommriders.com
Çeviren: Aylin Öztürk

OMM web sitesi OMM Derneği aktiviteleriyle ilgili raporlar, makaleler ve resimler içermektedir. www.ommriders.com

Eğitimlerle ilgili detaylı bilgileri ARA web sitesinde bulabilirsiniz. www.arariders.net

Kokpitten bakış

Paolo Volpara

MART 2016.

Türkiye’de motosiklete binen nispeten az sayıda kadın olması beni şaşırtmıyor. Elimde herhangi bir istatistik olmamasına rağmen, yüzde 2’nin altında bir oran olduğunu tahmin ediyorum (ABD’de kadın motosikletçiler sadece %12’lik bir oranı temsil ediyor).

Ve her seferinde bir grup motosikletçiyle oturduğumda nedenini anlıyorum.

Annemi tanıdığım günden beri, kadınların erkeklerden daha fazla zekaya, hassasiyete ve pozitif sağduyuya sahip olduğuna inandım ve bu nedenle kadınlar motosikletçilerin sohbetlerini cazip bulmak bir yana, oldukça sıkıcı bulurlar.

Elbette bir yemek masası ya da sehpa etrafında, bir sürüş sonrasında soğuk bir bira ya da sıcak çikolata ile rahatlar. sohbet motosikletler ve motosikletçiler hakkında OLMALIDIR,

genelde bu durumlarda, oradaki tüm motorcular eğer olağanüstü değillerse en azından kesin "iyi motorcudurlar".

Ama, ki bu büyük bir AMA, çoğunlukla iki teker ve arasında bir motoru kapsamayan her türlü konu göz ardı edilerek sohbet hiç durmadan uzar gider; bu "Belli İnsanlar Ne Zaman Bir Araya Gelse", motorcular nerede ve ne zaman konuşsa hep aynıdır.

Sanırım kadınlar için beygir gücüne, kontraya, çekiş kontrolüne ve bunlarla yapılmış cesaret gösterilerine normalden fazla zaman harcamak entelektüel anlamda zorlayıcı olabiliyor. Aynı şekilde benim için de zorlayıcı; çünkü sahip olduğum tüm limitler ve hatalar (sahip olduğumu bilmediklerim de dahil olmak üzere) içerisinde fanatizm yer almıyor.

Çevremdeki motosiklet sürücüleri, özellikle de genç olanlar, çok daha fazla fanatikler ve bu tutum muhtemelen öğrenmenin önündeki en büyük engel. Winston Churchill'in meşhur sözü "*Bir fanatik fikrini değiştiremeyen ve konuyu da değiştirmeyecek kişidir*" konuyu tam olarak açıklıyor aslında.

Eğer "konuyu değiştirmemek" sıkıcıysa, "fikrini değiştirmemek" cehalet için en verimli zemindir.

Yine de hala fanatiklik gittikçe artıyor ve insanlarla iletişim kurmanın normal bir yolu haline geliyor, ama aslında bir fanatik (ya da fan) mikro-zihin standartları sergiler ve karşıt fikir veya görüşlere çok küçük tolerans gösterir. Bu politika, felsefe, din, hobiler, sporlar ve motosiklet için de geçerlidir; (Latince fānāticus kelimesinden türemiştir, bir tapınağa ait, öfkeli, çılgınca anlamına gelmektedir, fānum da tapınak demektir) eleştiriye kapalı hırs ve takıntılı bir heves içeren inanç veya davranış biçimidir.

Anlamsızca hayatları, sevgileri ve kaynakları yok eden olaylarda fanatizm trajedisini görüyoruz.

Çok sesliliği, başka insanların düşüncelerini ve yeni keşif ve fikirleri reddeden fanatizmi görüyoruz.

Ayrıcalıkların, batıl inançların, adaletsizliğin ve eşitsizliğin savunulduğu fanatizmi görüyoruz.

Küçük dünyamızda da her şeyi bilen, her şeyi riske eden, herşeyi abartan maço tavırlarda ve konuyu değiştirmeyerek hiç bitmeyen sohbetlerde fanatizmi görüyoruz. Fanatizm "konuların önemini tartmakta ve doğru öncelik sırasına koymakta" zorluklar yaşar.

Yine kadınlar neyin önemli olduğunu genelde iyi değerlendirir ve doğru sıraya koyarlar. Bu hayat vermenin getirdiği bir miras ya da testosteron ve kalın kafalı davranış arasındaki bağlantı da olabilir.

Motorcular için objektif olmak daha zordur: Renault'nun yakın zamanda yaptığı Hayat Bir Yarış Değildir reklamına ve motosiklet kullanmak gibi değerli bir spora hayatımızda baskın bir yer veremiyor olmamıza rağmen.

Bu bir oyundur, zeka becerileriyle ve şiddetle, her zaman bir oyun olarak kalacağını bilerek oynanacak, büyüleyici, ciddi ve hayat boyu disiplin için pencere açan bir oyun... ama yine de bir oyun.

Eski bir binanın ikinci katındaki bir restorandaydı, kızarmış yiyeceklerin kokusu yakından gelen tuvaletin kokusuyla karışıyordu: kasklar bir arada boş bir masanın üzerinde, Aerostich, Dainese ve Revit ve diğer yüksek teknoloji montlar sandalyelerin arkasına asılmış, motorcular az önce sürdükleri rotayı adeta bir kez daha sürüyorlar.

Motoru yatırma, frenleme, ivmelenme, kıvırmaca ve buna benzer konulardan başka bir şey konuşulmuyordu. İlk yarım saat için eğlenceli ama bir noktadan sonra fanatik sohbetin

bir unsuru olanca açıklığıyla ortaya çıktı: tüm övgüler motorcuların ve tüm hataları yapanlar da diğer yol kullanıcıları.

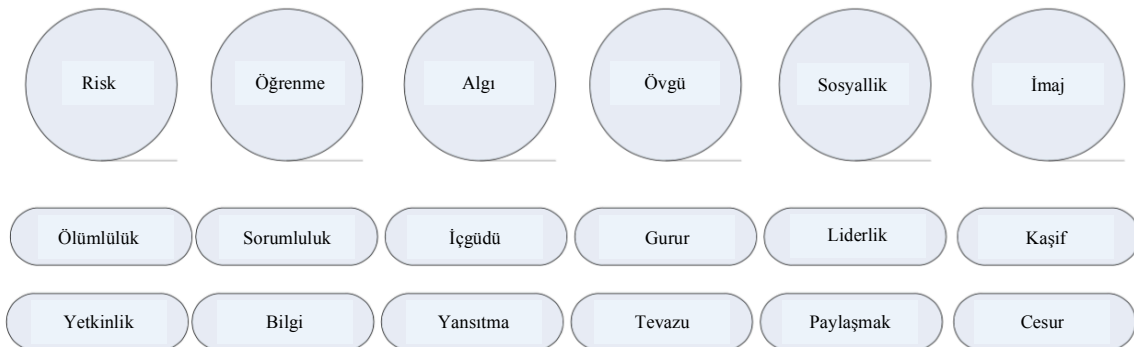
Fanatiklerin sorumluluğu anlamak ve limitleri ve yanlışları kabul etmek konusunda sorunları vardır. Hata daima başka birinde ya da başka bir şeydedir: asla benim hatam değil, her zaman "dış etkenlerin" aptallığı.

Ve benim kazaları "hata" olarak adlandırma tavsiyem, aynı masada, Fransız alçak gönüllülüğünden pek de farkı olmayan İtalyan mizahı örneği gibi algılandı.

Tekrar yola çıkıldığında, grup tekerimin önünde yılan gibi kıvrılarak giderken, sorumluluk ve tepki verebilme becerisi arasındaki paralelliği düşündüm ve ek olarak "iyi sürücü" tanımını da gün boyu arka selemde benimle birlikte sürdürdüm.

İyi bir sürücü sadece tehlikelere tepki verebilen sürücü değil, çok daha önemlisi, eylemlerinin sonuçlarının sorumluluğunu tümüyle alan sürücüdür ki, bu da öğrenmenin en temel araçlarından biridir.

Artçım olarak benimle süren gerçek, Antoine de Saint-Exupéry'nin Küçük Prenses kitabında sevimli tilki gibi, "*İnsanlar bu gerçeği unuttular,*" diyor. "*Ama sen unutmamalısın. Ehlileştirdiğin her şeyden sonsuza dek sorumlusun. Gülünden sen sorumlusun*".

Ted Simon birçoğumuz için hala Motosiklet gazeteciliğinin karanlık dünyasındaki bir deniz feneri gibi. Motorumuza atlayıp, bir virajın ya da dünyanın etrafında sürmemiz için bir ilham kaynağı. Bunun sırrı, Ted "motorlar hakkında" yazmayan, motoru gezmek ve müthiş hikayeler yaratmak için kullanan bir yazar ve gazeteci. Eğer onu tanımıyorsanız www.jupitalia.com adresinde eserlerini keşfedebilir ve kitaplarını satın alabilirsiniz.

Ted iyi bir dostum ve Türkiye'nin de büyük bir hayranı. Şu an Fransa'ya taşınıyor ve OMM Mart Bülteni yayınlanmak üzereyken bana bir mail gönderdi: "*Taşınırken her türden şey açığa çıkıyor. İşte onlardan biri – 1977 yılında (ilk Jupiter dünya turundan) döndükten hemen sonra Sunday Times'a yazmış olduğum bir yazı. Bence şimdi bunu okumak enteresan, yazının bir kısmı biraz kehanet gibi olmamış. Geriye dönüp o günleri nispeten huzurlu ve masum olarak düşünmek kolay, ama o zamanlar hiç de öyle görünmüyordu.*" Yazısını yayınlamak için Ted'den izin istedim o da hemen kabul etti. Okuduktan sonra çantanızı hazırlamaya başlayın: içinde yaşadığımız zaman ne kadar acılı, trajik ve keder dolu olsa da, az sayıda kişinin suçlarından dolayı kimse gezinme özgürlüğünü terk etmemelidir. Ted'in yazdığı gibi "...benim kendi deneyimim fazlasıyla huzurluydu, gittiğim her yerde nezaket ve misafirperverlik hakimdi"

Yazıdaki "koyu" renk vurgular, Ted'in değil benim seçimimdir.

'77 YILINA DÖNÜŞ

Türkiye'de bir dağ yolundaydım, erimiş lastiğin yolda bırakmış olduğu izler dik inen bir sağ virajın yarısında başlıyordu. Yolun sağ tarafında dağın yamacına yakın kaldım ve izlerin sola doğru yönelerek yolun dış kenarında

kaybolduğunu gördüm. Yol kenarından aşağıya doğru yaklaşık yüz metre hiçbir şey görülmüyordu. Koyu haki üniformaları ve kırmızı rütbeleriyle birkaç polis durmuş kayıtsız şekilde aşağıya bakıyorlardı. Motoru durdurdum ve onlara katıldım. Çok aşağılarda, bir kamyonun arka kısmı görünüyordu. Taze siyah lastik izlerini düşünerek yoluma devam ettim, kendimi boşluğa doğru fırlamışken kamyon şoförünün yerinde hayal ettim. Düşüncesi bile ürpermeme sebep oldu.

Nasıl olmuş olabileceğine dair farklı senaryoları düşündüm. Diğer kamyonu sollamakta olan bir kamyon mu? Yönlendirme hatası mı? Ölümcül yorgunluk mu? Doğu rotasında bazı sürücüler devam edebilmek için afyon kullanırlar. Sonra eğer onun gibi bir kamyon virajda son sürat üzerime doğru gelse nasıl tepki vereceğimi düşündüm ve ölü adama saygılarımı sunarak onun örneğini hayatta kalmak için kullandım. Motosiklet üzerinde 100.000 km'lik yolculuğu sağ salim tamamlayabilmek için kullandığım yöntemlerden biriydi bu.

Hindistan'dan İngiltere'ye giden yolda diğer adamların trajedilerinden öğrenmek için sonsuz olanak var. Bazı zamanlar insan bir savaş olduğunu bile düşünebilir. On bin kilometre boyunca her yere yayılmış harabeler. İkiye bölünmüş bir tır, orada yol kenarında bir taksi, konteyner elli metre ilerideki derenin içinde. Bu nasıl olmuş olabilir? Bir römorkun arka aksının altına göğüs hizasında sıkışmış yeni beyaz bir Peugeot. Yırtılıp açılmış tankerler. Başa aşağı dönmüş sayısız araç. Tüm Pakistan, Afganistan, İran ve Türkiye boyunca trafik yoğunlaştıkça katliam da artıyor. İran-Türkiye sınırında (taş bir geçitten geçmeniz gereken harika eski tarzda bir hudut) en büyük tırlar üç kilometre boyunca çift sıra kuyruk olur.

Pakistan tarafında bir nebze şanslı sayılırdım. Yeni ilan edilmiş sokağa çıkma yasağı ve sıkıyönetim trafiği iyice azaltmıştı. Lahor gibi harika bir şehri görme ayrıcalığına

sahip oldum, geniş caddelerde insanlardan bağımsız olarak haşmetle sürüler halinde dolaşan inekler hariç, yaşayan her şey görünürde şehri terk etmiş gibiydi.

En kötüsü de Skopje ile Zagreb arasındaki meşhur Yugoslav otoyoluydu. Yunanistan'a doğru gitmekte olan tırlar ve sabırsız Alman turistler 1200 km'lik iki şeritli monotonluğu sosis zarı içindeki et gibi tıkiş tıkiş doldururlar. Tabi zar da sık sık kanlı kazalarla patlar.

Delhi'den Londra'ya giden 11.000 kilometrelik yolun hiçbir kısmı zorlu bir sürüş değildir, eğer kışın yüksek pasları geçmeyi seçmemişseniz. (Afrika'da ve Güney Amerika'daki Cordillera Dağları boyunca kayalarla, kumla, çamurla, selle ve yoldaki yarıklarla çok daha zorlu zamanlar geçirmiştım). Dört yıl boyunca seyahat ettikten sonra nispeten daha kolay - ve çoğunlukla ziftli - olan bu yol yüzeyinin eve kadar tüm yol boyunca önüme serilmesinden memnundum, ama neyse ki, bu yol zemininde hayatta kalabilmek için gereken sürüş becerisini de elde etmişim.

Seyahatime ilgi gösteren birçok insan en büyük başarımın eve sağ olarak dönmüş olmam olduğunu düşünüyor.

Aklımda çok daha pozitif bir sürü fayda varken, bu en önemsiz başarıymış gibi görünüyor, ama yine de bunun için de büyük çaba gerekmişti. Ama en azından olasılıkların, istatistiksel olarak ne kadar kötü görünürlerse görünsünler, yenilebileceğini kanıtlıyor. Başıma gelen en ciddi yaralanma gözümün birinde olmuştu, o da balık tutarken yaşadığım bir kazadandı.

Hayatta kalmak için en iyi yardımcım yaşlı bir kamyon şoförünün "bir sonraki mili sür" düsturuydu. Ben de motosikletçiler için bu söze kendi çıkardığım sonucu ekleyebilirim "ve diğerlerinin seni ele geçirmesine izin verme."

Birçok insan yolda kendilerini çaresiz şans kurbanları yapan durumlar ortaya çıkabileceğine inanır. Bence yolda başınıza gelen her şeyin sizin kendi hatanızdan kaynaklandığına inanırsanız çok daha fazla şansınız olur. Ama her şeyin.

Artık Büyük Doğu Ekspres Yolu boyunca iki yönlü kaynayan gerçekten hayret verici yoğunluktaki trafik eskiden Hippi Yolu olarak adlandırılan rotayı oldukça gölgede bırakmış olsa da, hippiler gittikçe çoğalıyor. "Tuhaf otobüsler" hala stereo ses sistemi, bedava çay ve tamamen katlanabilir koltuklarının reklamını yaparak Münih ve Goa, Amsterdam ve Katmandu arasında mekik dokuyorlar. Kandahar'daki küçük odalarda, tuhaf etnik kıyafet kombinasyonları giyen Avrupalılar, hala sıkıştırılmış esrar tabakalarını okşayarak Paris ve Hamburg sokaklarındaki fiyatıyla ilgili hayaller kuruyorlar. Ve uyuşturucu avındaki İran polisi hala Afgan sınırında turistlerin karavanlarını altüst ediyorlar ve mısır gevreği ve Tampax paketleri havada uçuşuyor. Yani kendini Türkiye'nin orta bölgelerinde, bereketli dönemlerce beyaz ve mor haşhaşın, yeni bir baz morfin hasadı için olgunlaşmakta olan tumbul kozalarının arasında bulmak daha da acayip bir şey.

Bazı Asyalı yetkililer tarafından hevesle sürdürülen Hippi karşıtı seferler haklı gösterilmiş olabilir, ama aslında daha bol para harcayan turistler için yolu temizlemek için tasarlanmış görünüyor.

Bir Hippi nedir? "Eğer üzerinizde eski püskü, kirli veya uygunsuz kıyafetler varsa ya da geçici veya derme çatma bir barınakta yaşıyorsanız Hippy olarak görülürsünüz. Vizeniz iptal edilir ve 24 saat için Malezya'yı terk etmeniz emredilir... Dahası, bir daha Malezya'ya girmenize izin verilmez" İmza: Mohd. Khalil bin Hj. Hussein Göçmen Bürosu Genel Direktörü

Yukarıdaki tanım çadırım ve kot pantolonumla beni ve yerel nüfusun büyük çoğunluğunu da kapsamış olurdu.

Nepal'de "Sorunları için Göçmen bürosuna gelen her misafir kibar olmalı ve asil davranmalıdır, misafir tarafından yapılan her türlü kötü davranış ve tartışma suç olarak görülecektir". Oradaki yetkililerin kaba ve onursuz kabul ettiği davranışlar düşünülürse uygulaması zor bir bildiri.

Bununla birlikte Hindistan gelen herkese merhametli şekilde mülayim davranmaya devam ediyor. Pespaye kıyafetleri ve derme çatma barınakları olan fazladan birkaç insan, aynı durumdaki yüzlerce milyonu pek fazla etkilemeyecektir.

Bunlar dünyayı dolaşmak için en can alıcı ve şiddet dolu dört yıldır. Gezdiğim 45 lke içinde, 18'i ya bir savaş ya da bir devrim yaşıyordu. Geriye kalanların da çoğu ekonomik kriz veya i şiddetle karşı karşıyaydı. Yine de benim kendi deneyimim yoğun bir şekilde huzurluydu ve her yerde nezaket ve misafirperverlik hakimdi.

Döndüğümde fiyatları ikiye katlanmış, Avrupa hiyerarşisini değişmiş ve Avrupa'nın politik gidişatını eskisinden daha sosyalist eğilimli olarak buldum. İngiltere daha yumuşamış ama onun dışında hiç değişmemiş görünüyordu.

İnsanlar her zaman olduğu gibi büyük maddi zenginliklerine karşı kayıtsızlar. Sanırım olmakta da haklılar, çünkü burada sahip olduklarımızla yaşam kalitesi bakımından hiçbir önemi yok; açıkçası çoğu bana göre bir yük ve sorumluluk. Annemin bahçesi, çiçekler ve meyve ağaçlarının bulunduğu yaklaşık yarım dönümlük arazisinde Hindistan'ın bin kişilik bir gecekondu mahallesi yaşayabilir (tabi bunu nerdiğimden değil). Onu bu bahçede tek başına dolanırken izliyorum, ağaçları buduyor, çimleri biçiyor ve sanırım keşke yapacak bu kadar iş olmasaydı diyor.

Gecekondu mahallesi tabirini kullandım, ama bana göre bu ifade sefaletleri içerisinde umudunu kaybetmiş insanları ifade ediyor. Hindistan'da gördüğüm gecekondu mahalleleri öyle değillerdi. Titizlikle köy geleneğinde korunmuşlardı. Sadece birkaç kolaylık sağlayıcı şeyle (yakınlarda bir temiz su kaynağı, kanalizasyon, çatı kiremitleri) kabul edilebilir bir minimum standarda ulaşabiliyorlardı. Avrupa ve Hindistan yaşam tarzlarını doğrudan mukayese etmek her zamanki gibi yine dürüstçe olmayacaktır.

"Onların" "bizimle" nasıl bir tür eşitliğe ulaşabilecekleri konusunda uzun zaman düşündüm. Bu dört yıl boyunca "onlar" talepleri konusunda baskı yapacak daha fazla gücü elde ettiler. Başka alternatif göremiyorum: bazı anormal ayrıcalıklarımızdan fedakarlık etmemiz gerekecek. Bunu incelik ve yaratıcı bir şekilde yapsaydık bu fedakarlık büyük fayda sağlayabilirdik, ancak sonuçta tatsız ve kanlı bir iş olacağını sanıyorum.

Dünyanın her yerinde Britanya'yı "düşüşü" sırasında savunmam istenmişti ve bir tür İngiliz "dehası" kavramını yaratmaya ve göstermeye çalışmıştım. Son yıllarda yaşanan bu stresin içinde belki yeni yönler bulunabileceğini ve böylece yeni sosyal modellerin deneyimlenebileceğini düşünmüştüm. Ama şimdi görüyorum ki bu çok aptalcaymış. Hala çok fazla yük taşıyoruz. Bir değişim duygusu yok, sadece arada sırada bir çürüme kokusu.

Ama işler değişecek. Bunu talep edecek iki milyar kişinin arasında yaşamış biri olarak biliyorum ki onlar sadece ekrandaki ya da bir Oxfam posterindeki görüntülerden ibaret değiller. Onlar gerçek. Ve onlara yaşayacak bir yer temin etmemiz gerekecek.

"Bir daha nasıl yerleşik bir düzene geçebileceksin?" diye soruyor insanlar. "Bir daha yapmak isteyecek misin?" Bu sorulara gülerdim.

Bir yerde sabit kalma, gerçek bir işle uğraşmak ve aşına yüzlerin arasında yaşamak umudu tek hayal edebildiğim şeydi. Yazmak zorunda olduğum kitap uzun zamandır aklımı meşgul ediyordu, ama şimdi farkına varıyorum ki kitap yazılana kadar bu yolculuk bitmiş olmayacak. Ve şimdiden bu serseriye neyin tekrar yola düşüreceğini biliyorum.

Elde edilmesi zor olduğu kadar aynı zamanda insanı sarhoş eden, heyecan verici bir özgürlük hayali bu ve sanırım çoğunlukla yalnız seyahat edenler için bir ayrıcalık. İnsanın çevresinde bir gün önce ne dediğini ya da ne yaptığını hatırlatan kimse olmadan, kendi davranışlarını kendi iradesiyle değiştirebiliyor olması çılgınca bir keyif veriyor.

Örneğin, eskiden yatakta yatmayı tercih ettiğimi sanıyordum. Ancak bu dört yıl içinde her türlü yüzeyde uyudum, ıslak ya da kuru, sıcak ya da soğuk, bir hapiste ya da Mihrace'nin sarayında, dururken ya da hareket halinde, iğne düşse duyulacak sessizlikte veya bir tren istasyonunun keşmekeşinde. Şimdi biliyorum ki ne zaman mümkün olsa, açık havada yerde bir kilim üzerinde yatmayı seçerim.

Bunun ne önemi var? Benim için, önemi çok büyük. Gençliğimde öğrendiğim uyuma, yeme, içme, yıkanma, giyinme alışkanlıklarımın ruhsal ve fiziksel durumum üzerinde büyük etkisi oldu. Ama bunlar benim seçmiş olduğum alışkanlıklar değildi ve bu dört yıl içinde hepsi değişti. İşleri halletmenin eski yöntemlerini bir çok yönden gereksiz yere komplike ve pahalı buluyorum. Bugünse yaptığım şeyler olduğum kişiye çok daha yakın.

Aynı sürecin daha az somut ama bir o kadar daha fazla güçlü alışkanlıklar için de geçerli olduğunu görmek için çok fazla hayal gücü gerekmiyor. Sanırım eskiden ilk kez tanıştığım kişileri etkilemek için oldukça fazla çaba harcardım. Bu tür şeyler tabi ki çok fazla enerji gerektirir ve epey kaygı da yaratır.

Eğer hemen hemen her gün, genellikle başvuracağım ortak bir dil olmadan yardım istediğim yeni insanlarla tanıştığım bu dört yıl boyunca bu huyumu sürdürmeye çalışsaydım, tamamen mahvolmuştum. Muhtemel iki seçenek vardı; rahatla ya da dağıl. Ben beklentilerimi terk ederek rahatlamayı başardım.

“İstediğin her ne ise” dedim kendi kendime , “ona ihtiyacın yok.” Bu vize ya da bir kilo pirinç de olsa, ya da birinin arazisinde uyumak için izin, önceden kendimi olumsuz yanıtla yetinmeye hazırladım. Sonuç devrimsel bir aydınlanma oldu. Nerdeyse her seferinde istediğim şey verildi ve aynı zamanda aslında çok daha azını istediğimi fark ettim.

Bu kişisel keşifler bir kez başladığında, hiçbir şekilde ürkütücü olmasa da benim için yoğun şekilde gerçek olan ve benim kendi kişisel deneyimlerimden doğan bir felsefenin temeli oldu.

Yolculuğun sonuna doğru bu şekilde oluşturmuş olduğum güç azalmaya başladı. Elbette bu tür bir öğrenme sürecinin bir limiti vardır; benim durumumda yaklaşık üç yıl sürdü. Hindistan’da geçirdiğim birçok ay sonrasında evde olmayı diledim. Bu dileğin tehlikeli ve güçsüzleştirici olduğunu biliyordum. Şimdi acele etmek neredeyse 100.000 kilometre boyunca kaçındığım kazaya davetiye çıkarırdı.

Delhi’de bazı yedek parçaların gelmesindeki iki haftalık gecikmeden dolayı saçma şekilde hüsrana uğramıştım. Sonunda Eski Hindistan’dan çıkarak Hayber Geçidi üzerinden Afganistan’a doğru tırmandığımda, beni hayrete düşüren psikolojik bir baş dönmesi yaşadım ve bu benim niyetlendiğimden daha uzun süre Kabil’de kalmama neden oldu. Bunun Hint yaşamının baskısına uyum sağlayış şeklimle, sürekli insanlarla temas halinde olmamla, onların merakı, açlığı ve yaygarasıyla çok alakası vardı. Bunun etkisinden kurtulmak belki de bir dalgıcın dekompresyon

yapması gibiydi, ama yolculuğun en başlarında olsaydı bu geçiş sürecini bu kadar mesele yapmazdım.

Eve dönen uzun rotada kayıtsızlığa yorulabilecek hatalar yaptım. İlk kez birlikte sürececek arkadaşlar aradım ve onları kendi bocalayan ruh halimi desteklemek için kullandım. Ve nihayet, İstanbul'da, artık daha fazla kendimi dizginleyemedim ve eve doğru neredeyse non-stop sürdüm, motorun hızını 80 km/s üzerine çıkarmaya cesaret edemediğim halde üç günde Münih'e geldim

Yolda bir ara sırtımı incittim ve böylece dört yılı mükemmel sağlıklı bir şekilde geçirdikten sonra eve fiziksel anlamda çökmüş olarak vardım. Ve bu kadar uzun süre fazla mesai yapmış hayal gücüm sonunda komaya girdi. Günlerce "orada" başıma gelen hiçbir şeyi tam olarak hatırlayamadım.

Bir süre boyunca sanki bu dört yıl sanki hiç yaşanmamış gibi hissettim.

Bağlantılar

Joe Glidon yıllar önce: *"Evet, gençliğin şartlanmış kayıtsızlığını daha iyi tanıdığım kişilerin elini sallayarak başından savmasına göre çok daha kolay kabullenebilirim. Zekanın yağı insanların söylemlerinin yarattığı balçığın üzerinde seyredikçe, kendi entelektüel yüzeyselliğimin mikron inceliğindeki tabakasında eğlenceli girdaplar oluşturmaya çalışırım,"* diye yazmıştı.

Derginin önceki sayısında Joe'yu hatırladım ve OMM Bülteniyle "entelektüel yüzeyselliğimin" geri dönüşüne karşılık eski dostlarımla yanıtı büyük bir sessizlik ve kayıtsızlık olunca onun sözleri aklıma geldi.

Ama sonra Hakan Erman bana çok samimi bir not yazdı ve o "baştan savan el" hafızamdan kayboluverdi.

Hakan en başından beri OMM sürücüsüdür, yıllar önce ilk IAM Observer'larından biri olmuştur ve asla rozetini ya da unvanını asla kullanmamıştır: Hakan için bunların tümü sadece bilgi kazanmanın bir parçasıdır.

Bir süre iletişimi kaybetmiştik ama aşağıdaki not gösteriyor ki gerçek dostlar arasındaki sessizlik bir ihmal belirtisi değildir.

"Sevgili Paolo, Bülteni en son okuduğumdan bu yana uzun zaman geçmişti. Her zamanki gibi bilgilendirici, kışkırtıcı, canlandırıcı.

"Normalliği" hissetmenin gittikçe zorlaştığı zamanlar bunlar. İnsan hayatı gittikçe daha gözden çıkarılabilir bir hal aldıkça, ve gelecek belirsizleştikçe, hala oturup motosikletten konuşabilir miyiz?

Öncelikle, zihinsel felç sorun yaratan kişilerin umduğu şey. İkincisi: Bizler motosiklet sürücüsüyüz ve normallikten keyif almasak daha iyi olur.

Üçüncüsü: Bırak geleceği görmeyi, bir sonraki virajı bile alacağımızdan emin olamayız, öyle değil mi?

İyi sürücü hiç durmadan yola devam eden ve bundan keyif alan olmalıdır. Motosiklette tüm yaptığınız şeyin yön ve hız değiştirmek olduğu gerçeği gibi, her iki hedef de ciddi miktarda adanmışlık gerektirir.

Bence motosiklet sürmenin Maslow'un ihtiyaçlar listesinde sağlam bir yeri var. En tepedeki üç ihtiyaca (Ait olma/sevgi, Saygınlık ve Kendini gerçekleştirme) yanıt verebilir.

Ama tabi diğer yandan Güvenlik ihtiyacıyla da çelişebilir.

Bence bir yolculuktan sağ salim döneceğimize dair güvenimiz olmasa, devam etmeyi başaramazdık.

Her gün yola bakıyoruz ve sürüş yapan motorcuları görüyoruz, kuryeler, kötü sürücüler ve kötü bir şey olmamasını umuyoruz. Güvenlik hissimiz azaldığında ("yeterli" sayıda kaza, bir arkadaşı kaybetmek, vb), daha yüksek ihtiyaçlarımızı tatmin edecek farklı alanlar arayabiliriz... ya da... ya da yola devam eder ve daha yükseği hedefleriz. Ya da gerçeklerimizi görmezden gelerek yola devam ederek yapılabilecek en aptalca şeyi yaparız (Yeterlik olmadan Arzu).

Her viraja mümkün olduğunca geniş girmenin "ileri sürüş" olduğunu iddia eden epey sayıda sürücüyle karşılaştım. Bazıları OMM eğitimlerine katıldıklarını da söylediler. Belli ki yanlış anlamışlar, ama OMM eğitmenleri alarma geçmeli. Aslında, "duruma göre değişir" yazan bir OMM t-shirt'ü ya da rozeti hoş bir anımsatıcı olabilir. *"Examiner'lar adaylara 'düşünen' çözümü benimsemeleri için fırsat vermeli ve Observer'lar da "düşünmenin gelişmesine" yardımcı olmalıdırlar."*

Sür ve Düşün - Mart 2003

Bu bölüm yıllar boyu OMM Bültenlerinde yer almış veya www.ommriders.com sitesinin "Oku ve Sür" bölümünde yayınlanmış geçmiş sayılı makalelere ayrılmıştır.

Büyük bir acıyla aşağıdaki makaleyi yeniden yayınlamayı seçtim: İstanbul'daki bir dizi terör saldırısına (Bet Israel ve Neve Shalom Sinagoglarına çarparak 20 kişinin ölümüne neden olan patlayıcı yüklü kamyonlar ve HSBC Bank'ın merkez binasını ve İngiltere Konsolosluğu'nu hedef alarak otuz kişinin ölümüne neden olan intihar bombacıları) atıfta bulunan bu makale, sadece birkaç referans değiştirilerek bugün de yazılabilirdi. Nerede saldırırsa saldırısın terörle yüzleşmek kolay değildir... Avrupa için, dünya için ve Türkiye

için hala kötü zamanlar korkumuzla daha da kötü hale gelebilir.

TÜRKİYE'YE GİDİN

Andrew Mueller ve Paolo Volpara @ Time Out ve OMM 2004

Kar hala bahçemdeki bazı bölümlerin üstünü örtüyor ve sabah sürüşü yoldaki Bay Mavi Buz'un sık sık uğradığı kısımları önceden fark edebilmek için bir hayli konsantre olmak gerekiyor. Tümünüyle kışlık kıyafetler ve tümünüyle sürüş acıları... dünden beri havada belli belirsiz bir değişim hissedilebiliyor. Mart'a girerken daha iyi bir havayı umutla bekleyiş.

Motorcular için bu haritaları ve kalemi çıkarıp yeni sürüşleri tasarlama zamanı: kısa, uzun, ekstra uzun hiç fark etmez.

Ummak seyahat etmenin en iyi tarafı ve hayal kurmak (şu an için) bedava.

Türkiye keyifli sürüş için mükemmel bir ülke ve orada yaşayan bizler içinse heyecan verici bir oyun alanı: ne yazık ki ana akım medyanın sunduğu jeo-sosyo-politik durum sıkıcı şekilde tek bir mesaj veriyor: *"Kapınızı pencerenizi sıkı sıkı kapatıp evde oturun, seyahat etmeyin, kendinize bir acil durum kiti alın, reklamlarımızı daha fazla izleyin ve sevgili müşterilerimizin ürünlerinden daha fazla tüketin... eğer sanal gerçeklikten kaçma dürtünüzü engelleyemiyorsanız gelişmiş bir ülkede yaşayan amcanızı ziyarete gidin... Doğuya gitmeyin ve egzotik yerlerden uzak durun"*

Her sene "seyahat uzmanı" gazeteciler ziyaretçileri "riskli" olarak gördükleri ülkelerden uzak tutmak için iyi bir neden bulurlar ve son terör saldırıları da yanmakta olan ateşi daha da alevlendirdi.

İngiliz Dışışleri Bakanlığı duyuruyor: "*Türkiye'de yüksek terörizm tehdidi bulunmaktadır... Ülkenin tüm bölgelerinde, özellikle potansiyel terörist hedefleri civarlarında ihtiyatlı olmanızı tavsiye ediyoruz. Geçmiş örnekler İngiltere de dahil batı ülkelerinin politik, dini ve ekonomik değerlerini simgeleyen mekanların risk altında olduğunu gösteriyor, tabi geçmişte Türki devleti sembolleri de terör saldırılarına maruz kalmıştı*"

Birisi muhtemel ziyaret edilecek yerlerden batı değerlerini ve Türk devletini simgeleyenleri çıkarsa, otel bulmak, dondurma ve espresso almak, internete bağlanmak, ATM kullanmak ve yüzmek oldukça zor olurdu.

Motosikletler batı kültürünün simgesi midir? Annemin her zaman dediği gibi, ondan uzak durun.

Atlantik'in diğer tarafında, Amerika Dışışleri Bakanlığı Türkiye'yi seyahat uyarısı bulunan 27 ülke arasına soktu ve "*ABD vatandaşlarının gerekli olmadıkça Türkiye'ye seyahatlerini ertelemelerini*" öneriyor.

Dünyanın en uzak köşelerine danışmanlar ve arabulucular göndermekte o kadar da çekingen davranmayan aynı yönetim, Türkiye'deki Amerikan vatandaşlarının "*en azından toplu taşımalar, yerleşim yerleri, kulüpler, restoranlar, ibadet yerleri, oteller, okullar, açık hava eğlence etkinlikleri, tatil köyleri ve plajlara gitmekten kaçınmaları*" önerisinde bulunuyor.

Ne zavallı bir hayat, kırsal bir bölgede bir limuzinin içinde mahsur kalarak camisi olmayan bir köy aramak!

Tüm burjuva uyarılarını ardımızda bırakarak Türkiye'ye gelip burada sürüş yapmak için bir davetiye hazırlıyorduk ki Andrew Mueller'in London Time Out için yazmış olduğu müthiş makaleyle karşılaştık ve bu makaleyi kendi Bültenimizde yayınlamak için yazarın iznini aldık.

"Akdeniz'de seyahat etmekte olan İtalyan bir yolcu gemisi programında yer alan İzmir ve Antalya duraklarını iptal etti. İstanbul Ritz-Carlton'ın müdürü BBC'ye Amerikalıların arayarak rezervasyonlarını iptal ettiklerini söyledi. Dışişleri Bakanlığı İngiliz vatandaşlarının çok gerekmedikçe Türkiye'ye seyahat etmemelerini önerdi; Dışişleri Bakanlığı'nın internet sitesinde, üzücü şekilde durumu hafife alan bir açıklamayla "İkinci bir habere kadar, İstanbul'daki İngiliz Konsolosluğu'nun hizmetlerini tam olarak yerine getiremeyeceği" duyuruldu. Şimdiye dek gelişen olaylar, düşündürücü şekilde tanıdık: patlama olduktan ve iş işten geçtikten sonra aniden alınan bir sürü tedbir.

Bizi Türkiye'den uzaklaştırmaya çalışanlar, hiç şüphesiz ki, son derece iyi niyetli: İngiltere Dışişleri Bakanlığı geçen haftaki saldırıyı tam kalbine aldığından kesinlikle mazur görülebilir. Yine de, İngilizlerin özlemle güneş ışığına doğru döndüğü mevsime geldiğimizde, yapmanız gereken şey: Türkiye'de tatil için rezervasyon yapın.

İstanbul'da kısa bir şehir tatili organize edin. Bunu yapmak için bir çok neden var. İlki ve en aşikar olanı, Türkiye harika ve büyüleyici bir ülke ve İstanbul güzel ve hayat dolu bir şehir. İkincisi, kabaca bir hesap yapalım: iptal edilmiş o otel odalarını yok pahasına tutabilirsiniz, gerçi çok fazla pazarlık etmek de bayağılık gibi görünebilir. En önemlisi, biz de üzerimize düşeni böyle yapıyoruz. Biz şanslıyız. Ülkeye hizmet etmek için çağırılmış olan önceki nesiller kendilerini Flamanca'da beline kadar çamura batmış olarak ya da zorla Myanmar'da demiryolu inşa ederken bulmuştu. Bizlerse savaşımızı tarihi mekanları ziyaret ederek ve magnet alarak kazanıyoruz.

Bu tuhaf bir strateji gibi görünebilir, ancak bu uzak arayla İngiltere'nin girdiği en tuhaf savaştı. Düşman gerçekten kendine özgüydü: rastgele şiddetten öte bir manifestoları ya da gündemleri olmayan ve tüm dünyada şubeleri olan

intihara eğilimli delilerden oluşan bir grup. George Bush'un İngiltere gezisi ya da Irak'ı işgal etmesi hakkında ne düşündüyseniz fark etmez – ve ben de çok hoşlanmamıştım – İstanbul'daki patlamaların bunlarla bir ilgisi yoktu. New York, Washington, Bali, Djerba'daki ve El Kaide'den nasibini almış diğer yerlerdeki saldırılar gibi, sorumluluk tamamen bunu yapan aptal suçlularındı. Ve bizim bu düşmana verdiğimiz politik ve askeri yanıtta son derece tuhaftı: dünya üzerinde sorumlu olmadığını bildiğimiz yegane ülkeyi işgal etmek. .

Terörizmi durduramayız ve belli ki hükümetlerimizin hayret verici askeri maceralara girişmesini de durduramayız. Ama her ikisinin de hayatlarımızı alt üst etmesine engel olabiliriz ve olmalıyız: işte böyle kazanabiliriz.

"Dünyanın En Tehlikeli Yerleri" isimli bir seyahat rehberi yazmaya yardımcı oluyorum (şu an beşinci baskısı çıktı – naçizane hoş bir Noel hediyesi olarak tavsiye ediyorum, ya da İstanbul'a giderken uçakta okuyabilirsiniz). İsmine rağmen kitap gerçekte dünyanın bizi inandırdıklarından daha az tehlikeli olduğunu anlatıyor – Türkiye güncel baskıda bir bölüm olarak değerlendirilmedi.

Geçenlerde rehberin editörü olan Amerikalı maceracı Robert Young Pelton'dan bir email aldım. Şu an Kabil'de, çaba gösteren herkesin yapabileceği gibi keyifli zaman geçiriyor: harika alışveriş, insafsızca misafirperver insanlar ve Robert söylediğine göre, bol miktarda yeni harika restoranlar.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Ama Türkiye'de güvende olurdunuz ya da en azından muhtemelen İstanbul'daki HSBC ofisi gibi bir binada çalıştığınız Londra'da olduğunuzdan daha az güvende olmazsınız. İlgili yetkililerin gözü pek ve üretken turistlere madalya vermeleri gerektiğini söylemek abartmak olur – belki seçkin bir Oda Servisi Siparişi olabilir – ama her

şeye rağmen bu eyleminiz çok soylu olacaktır. Türkiye'ye gidin. Zafer için tatil. Bana da kartpostal gönderin."

Bu Bülten [Paolo Volpara](#) tarafından Türkiye'de ve yurtdışındaki motorcuların katkılarıyla hazırlanmıştır.

Ve şimdi de yasal uyarılar (Ocak sayısının tekrarı... söz veriyorum: Mart'ta değişecek, aslında repetita iuvant*)

UYARI: KIYAFETLERİNİZ VE MOTORUNUZDAKİ AKSESUARLARINIZ YANLIŞ İZLENİM VEREBİLİR. SORUMLULUK SAHİBİ OLARAK HAREKET EDİN VE İNSANLARI YANLIŞ YÖNLENDİRMEYİN

KİŞİNİN OLMADIĞI BİRİ GİBİ GÖRÜNMEYE ÇALIŞMASI TATSIZ DURUMLARA NEDEN OLABİLİR

Alüminyum çantalar, Explorer ve/veya Adventure ve/veya Kathmandu markalı eldivenler, Kalahari ve/veya Tenere ve/veya Dakar ve/veya Latitude-Sandstorm markalı kıyafetler, kaskın altına bandanalar sırtınızda Sıvı alma ve Serinleme sistemleri taşımayın... tabi eğer Bessemele'de güneyden Goroua Boulai'ye ulaşmak için sağa mı yoksa sola mı döneceğinizi bilmiyorsanız... Gözlemcilerin sizin "adventure/enduro/allroads motorunuzun" bar/pub/kafenin önünden en yakın parka gerçekten ulaşabileceğine inanmalarına neden olabilir.

Bomber ve/veya Pilot ve/veya Püsküllü Deri ve/veya Püsküllü Rock'çı Ceket, Deri Kovboy Pantolonu ve/veya üzerinde Kurukafa ve Kemikler olan herhangi bir kıyafet, zincirli cüzdandan veya cüzdansız zincir ve/veya İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma Wehrmacht veya Müttefik ordular kaskı, Candy and Rock and Biloxi bot, Kartallar ve/veya Demir Hac ve/veya Master Death giymeyin. Eğer Loretta Lynn'in "Coal Miner's Daughter" hariç 10 şarkısını söyleyemiyorsanız

üzerinde "If you can read this, the bitch fell off" (Eğer bunu okuyabiliyorsan arkamdaki kaltak düşmüş) yazan t-shirt giymeyin. Yeterli bilgi sahibi olmadan Johnny Strabler çalmak erken bunama, kayıp kabile özlemi ve motoru kontrollü yatırma kabiliyetsizliği izlenimi verebilir.

Bülten Panosu ve Good Taste Unlimited aşağıdaki pahalı aksesuarlar olmadan da mutlu yaşayabileceğinizi iddia etmektedir:

1. GPS ve telsiz: mutlu insanlar ve iyi motorcular kaybolmaktan ve bulunmaktan hoşlanırlar.
2. Özel egzoz ve susturucu: mutlu insanlar kilo verir ve hem para harcamadan hem de insanları rahatsız etmeden beygir gücü kazanırlar.
3. Hız sabitleyici: mutlu insanlar daima sağ elleriyle oynar ve asla düz gitmezler.
4. Yedek depo: iyi motorcular bir çok sebep için durmaktan hoşlanırlar ve buna doğal sebepler de dahildir. Pantolonların da iyi durumda ve mutlu kalmasını sağlar.
5. Burun bantları: iyi motorcular virajlarda nefeslerini tutarken Valentino gibi görünmek isterler.

Ne yapıyor olursanız olun her zaman korumalı giyinin. Ve arada hayattan da keyif almaya çalışın.

**EĞER İYİ BİR ÖRNEK OLAMIYORSANIZ
EN AZINDAN KORKUNÇ BİR UYARI OLUN**

- repetita juvant – Latince “Tekrar faydalıdır”